

Книга Йоїла і Лаодикійська Церква адвентистів сьомого дня — Номер сорок чотири

Jeff Pippenger

2026-02-10

Число сорок чотири

У 1844 році вчення про суботу сьомого дня було розкрито, а згодом особливо підкреслене для Сестри Вайт, коли вона поглянула в ковчег завіту. Вона також записала, що в останні дні вчення про втілення мало той самий небесний наголос. Субота сьомого дня являє собою особливе світло від ковчега, коли розпочався антипрообразний День Спокути, а субота сьомого року являє собою особливе світло від ковчега, коли антипрообразний День Спокути досягає свого завершення.

Вчення про втілення типологічно представлене в останньому святому зібранні двадцять третього розділу Книги Левіт; воно є «омегою» для суботи сьомого дня, яка є першим святим зібранням на початку двадцять третього розділу Книги Левіт. Та перша субота представляє Божу творчу силу, а остання субота представляє Його відтворювальну силу. Та перша субота позначена числом «23», а остання — числом «252».

Ті два символи є обрамленням двадцять третього розділу книги Левіт і водночас — обрамленням історії міллеритів. 1798 рік став виконанням періоду в 2520 років, спрямованого проти північного царства Ізраїлю, а 2300 років завершилися 22 жовтня 1844 року. Коли Сестру Вайт було введено до Святого Святинця і вона споглядала Десять Заповідей, вона була прообразом Божого народу останніх днів, який іде за Христом у Святе Святих, коли Він завершує Своє діло примирення. Храмові випробування — це випробування в тому, щоб іти слідом за Агнцем, куди б Він не пішов.

Це ті, що не осквернилися з жінками, бо вони дівственні. Це ті, що йдуть за Агнцем, куди б Він не пішов. Вони були викуплені з-поміж людей, як первоплоди Богові та Агнцеві. Об'явлення 14:4.

Сестра Вайт, як пророк, зображувала вірних на початку, які вірою увійшли до Святого Святих, і тим самим подавала приклад вірних наприкінці, котрі вірою входять до Святого Святих і тоді вдивляються у ковчег. Те, що вони бачать там осіяним, — це вчення про Воплощення, довершення єднання. Вони бачать двох осіяючих херувимів, що репрезентують дві Суботи творення та перестворення. Вони бачать 252 з одного боку ковчега, а 23 — з іншого і усвідомлюють, що, у згоді з творенням і перестворенням, 23 означає шлюб Божества з людством, а 252 вони бачать як символ перетворення людини на таку, що поєднана з Божеством.

Віко умилоствлення не належало знімати, тому те, що Сестра Вайт зазирнула всередину, було особливим одкровенням, а в пророчому вимірі цей образ більшою мірою стосується останніх днів, ніж днів, у які вона жила. Споглядаючи, ми змінюємося. Храмове випробування полягає в тому, що Христос, крок за кроком, вводить Свій дівственний народ у Свій храм. Пророчі істини являють собою кроки на шляху, освітленому звісткою Опівнічного Кличу.

Міллеритський храм сорока шести літ є кроком.

Людський храм «23,» (чоловіком і жінкою Він їх сотворив) є ступенем.

Те, що Христос за три дні підніме Свій храм, є кроком.

Скарбниця є храмом Малахії.

Неемія очистив комору від осквернення Товії.

Саме в тому храмі первосвященик Хілкія під час відродження царя Йосії знайшов писання Мойсея.

Храм, який Неемія очистив від осквернення, є тим самим храмом, який Христос двічі очищав від його «святотатського осквернення», як стверджує сестра Вайт.

Ларець Міллерового сну був ступенем.

Коли Христос ввів Своїх вірних у Святе святих, Він, як це зображено через Сестру Вайт, веде їх до ковчега, піднімає віко умилоствлення і дозволяє їм зазирнути всередину. Коли вони заглядають усередину, то бачать, що як вчення про Воплочення, так і субота сьомого дня оповиті м'яким сяйвом. Рядок за рядком ті, хто визнають доктрини, що «овіяні м'якою ясністю», уподібнюються Сестрі Вайт, яка вірою входить у Святе святих і заглядає в ковчег.

Давні пророки говорили більш конкретно про останні дні, ніж про дні, у які вони жили. Коли самі ті давні пророки стають частиною свідчення, вони представляють Божий народ в останні дні, а Божий народ в останні дні — це сто сорок чотири тисячі. Сестра Вайт, можливо, є найважливішою серед пророків давнини, бо всі її ілюстрації представляють альфа-історію омега-історії ста сорока чотирьох тисяч. Усі пророки ілюструють останок, але Сестра Вайт також представляє початкову історію, яка сповнюється в завершальній історії — до самої літери.

У засадничій історії «альфа» Сестру Вайт у видінні було введено у Святе Святих небесного святилища. Там сидалище помилювання на ковчезі заповіту — сидалище, яке не належало знімати, — було підняте, щоб Сестра Вайт могла зазирнути всередину, де вона побачила Десять Заповідей.

У Святому Святих я бачила ковчег; його верх і боки були з найчистішого золота. На кожному кінці ковчега був прекрасний херувим, з крилами, розпростертими над ним. Їхні обличчя були звернені одне до одного, і вони дивилися вниз. Між ангелами була золота кадьниця. Над ковчегом, де стояли ангели, була надзвичайно яскрава слава, що

виглядала як престол, де перебував Бог. Ісус стояв біля ковчега, і коли до Нього піднімалися молитви святих, фіміам у кадильниці димував, і Він підносив їхні молитви разом із димом фіміаму Своему Отцеві. У ковчезі була золота посудина з манною, жезл Аарона, що розквітнув, і кам'яні скрижалі, які склалися разом, мов книга. Ісус відкрив їх, і я бачила Десять Заповідей, написані на них перстом Божим. На одній скрижалі було чотири, а на другій — шість. Ті чотири на першій скрижалі сяяли яскравіше за інші шість. Та четверта, заповідь про суботу, сяяла над усіма; бо субота була відокремлена, щоб її додержували на честь святого Імені Божого. Свята субота виглядала славною — навколо неї був ореол слави. Я бачила, що заповідь про суботу не була прибита до хреста. Якби це було так, то й інші дев'ять заповідей були б прибиті; і ми були б вільні порушувати їх усі, так само як і четверту. Я бачила, що Бог не змінював суботу, бо Він ніколи не змінюється. Але папа змінив її з сьомого на перший день тижня; бо він мав змінити часи й закони. Ранні твори, 32.

Вчення про суботу сьомого дня було вченням «альфа» основоположної історії мілеритського руху, який розпочався як Філадельфійський мілеритський рух, згодом у 1856 році перетворився на Лаодикійський мілеритський рух, а в 1863 році — на Лаодикійську Церкву адвентистів сьомого дня. Сестра Вайт також визначає вчення «омега» в історії останніх днів, коли Лаодикійський рух ста сорока чотирьох тисяч перетворюється на Філадельфійський рух ста сорока чотирьох тисяч. Світла «альфа» і «омега» представлені вченням про суботу сьомого дня та вченням про втілення.

Ті, хто спілкуються з Богом, ходять у світлі Сонця Праведності. Вони не ганьблять Свого Викупителя, псуючи свій шлях перед Богом. На них сяє небесне світло. Коли вони наближаються до завершення історії цієї землі, їхнє пізнання Христа та пророцтв, що стосуються Його, значно зростає. Вони мають безмежну цінність в очах Бога, бо вони в єдності з Його Сином. Для них Боже Слово має надзвичайну красу й принаду. Вони бачать його важливість. Істина відкривається їм. Вчення про втілення овіяне м'яким саявом. Вони бачать, що Писання є ключем, який відмикає всі таємниці й розв'язує всі труднощі. Ті, хто не бажали прийняти світло й ходити у світлі, не зможуть зрозуміти таємницю благочестя, але ті, хто не вагалися взяти хрест і піти за Ісусом, побачать світло в Божому світлі. *The Southern Watchman*, 4 квітня 1905 р.

«Вчення про Воплочення» також називається «таємницею благочестя».

І безперечно, велика є таємниця благочестя: Бог явився в тілі, виправданий у Дусі, явлений ангелам, проповідуваний язичникам, увіруваний у світі, вознесений у славу. 1 Тимофія 3:16.

«Таїна» залишається прихованою до останнього покоління, коли вірні побачать, що вчення про втілення становить омегу Суботи сьомого дня.

Навіть ту таємницю, що була прихована від віків і від поколінь, а тепер об'явлена Його святим: яким Бог волів об'явити, яке є багатство слави цієї таємниці між язичниками; яка є Христос у вас, надія слави. Колосян 1:26, 27.

Доречно, що саме Колосян 1:26 говорить про «таємницю», яка «була прихована», але ця таємниця в останні дні об'являється. Пророче світло стає явним, коли пророцтво розпечатується, як це представлено в дванадцятому розділі книги Даниїла, де наприкінці 1 260 днів, у час кінця, пророцтво розпечатується. Пророцтво, що було приховане поколіннями, розпечатується, і це пророцтво є істиною, яка, будучи розпечатаною, є «славою», явленою язичникам при недільному законі. Та ця таємниця — Христос у вас, надія слави, що звершується в днях трублення сьомої сурми.

Але в ті дні, коли сьомий ангел почне сурмити, звершиться Божа таємниця, як Він звістив Своїм рабам-пророкам. Об'явлення 10:7.

Є цілком доречним, що голос сьомого ангела почав лунати десятого дня сьомого місяця, як це відображено в Об'явленні 10:7. Сьомий ангел також представлений як третє лихо, а перші два лиха були Ісламом, тим самим даючи двох свідків того, що третє лихо — Іслам. Таємниця Божа завершується, коли звучить сурма Ісламу.

В історії сьомої сурми постає вчення про Втілення — таємниця «Христос у вас», або поєднання Божества з людськістю, явлене Христом, коли Він прийняв на Себе людську плоть; кандидати до числа ста сорока чотирьох тисяч будуть випробувані щодо того, чи мають вони необхідний елей і віру, щоб увійти до Святого Святих. Якщо вони вагатимуться, темрява впаде на них; якщо ж вони підуть за Агнцем, куди б Він не пішов, їх буде приведено до того, щоб поглянути в ковчег. У ковчезі вони знайдуть вчення про суботу сьомого дня та вчення про Втілення.

Якими б значущими не були ці дві доктрини, я зосереджуюся не на світлах Альфи й Омеги, а на тому, що пророчиця зобразила Божий народ, який входить до небесного святилища і вдивляється у ковчег завіту. Має бути момент в історії ста сорока чотирьох тисяч, в останні дні, коли сто сорок чотири тисячі будуть введені до Святого Святих, щоб споглядати відкритий ковчег.

Якщо ви маєте віру в те, що пророки зображують Божий народ в останні дні, а також віру, що сестра Вайт була натхненна в такій самій мірі, у всіх відношеннях, як і кожний інший пророк у Біблії, тоді викладене мною щойно застосування має бути прийняте як істинне. Сто сорок чотири тисячі повинні вірою слідувати за Христом у Святеє Святих, як, за словами сестри Вайт, вчинили вірні 22 жовтня 1844 року. Тоді виявилися два класи: ті, які відмовилися увійти вірою, і ті, які увійшли.

Мені знову було вказано на проголошення першого пришествя Христа. Іван був посланий у душі та силі Іллі, щоб приготувати шлях для Ісуса. Ті, хто відкинув свідчення Івана, не отримали користі від вчення Ісуса. Їхній опір вістці, що првіщала Його пришествя, поставив їх у становище, де вони не могли легко прийняти найпереконливіші докази того, що Він є Месією. Сатана спонукав тих, хто відкинув вістку Івана, піти ще далі — відкинути й розіп'яти Христа. Чинячи так, вони поставили себе в становище, де не могли прийняти благословення в день П'ятидесятниці, яке показало б їм шлях до небесного святилища. Роздерття завіси храму показало, що юдейські жертви й обряди

більше не будуть прийняті. Велика Жертва була принесена і прийнята, а Святий Дух, що зійшов у день П'ятидесятниці, переніс думки учнів від земного святилища до небесного, куди Ісус увійшов із Своєю власною кров'ю, щоб вилити на Своїх учнів благословення Його спокути. Але юдеї залишилися в повній темряві. Вони втратили все світло, яке могли б мати щодо плану спасіння, і все ще поклалися на свої марні жертви та приношення. Небесне святилище посіло місце земного, однак вони не знали про цю зміну. Отже, вони не могли отримати користі від посередництва Христа у Святому місці.

Багато хто з жахом дивиться на дії юдеїв, які відкинули й розіп'яли Христа; і, читаючи історію ганебного знування над Ним, вони думають, що люблять Його і що не відреклися б від Нього, як Петро, і не розіп'яли б Його, як юдеї. Але Бог, що читає серця всіх, випробував ту любов до Ісуса, яку вони заявляли, що відчують. Усе небо з найглибшим інтересом спостерігало за прийняттям першої ангельської вістки. Та багато хто, заявляючи, що любить Ісуса, і проливаючи сльози, читаючи оповідь про хрест, глузували з доброї звістки про Його пришествя. Замість того щоб прийняти цю вістку з радістю, вони оголосили її оманною. Вони зненавиділи тих, хто любив Його пришествя, і вигнали їх із церков. Ті, що відкинули першу вістку, не могли отримати користі від другої; так само не принесло їм користі й опівнічний крик, який мав приготувати їх увійти з Ісусом вірою у Святе святих небесної святині. І, відкинувши дві попередні вістки, вони так затемнили своє розуміння, що не бачать жодного світла в третій ангельській вістці, яка показує шлях у Святе святих. Я бачила, що так само, як юдеї розіп'яли Ісуса, так і номінальні церкви розіп'яли ці вістки, і тому вони не знають шляху у Святе святих і не можуть скористатися заступництвом Ісуса там. Подібно до юдеїв, які приносили свої марні жертви, вони підносять свої марні молитви до відділення, яке Ісус полишив; і Сатана, задоволений цією оманною, набирає релігійного вигляду і спрямовує думки цих так званих християн до себе, діючи своєю силою, своїми знаменнями та оманливими чудесами, щоб міцніше втягнути їх у свої тенета.

Сестра Вайт визначає поступовий процес випробування, що відбувався в історії Івана Хрестителя та Христа і завершився тим, що юдеї опинилися в цілковитій темряві, аби проілюструвати ту саму історію в часи Міллеритів, яка є альфа-історією Сестри Вайт, давньої пророчиці останніх днів. Випробування на життя чи смерть на початку полягало в питанні: увійти до Святого Святих або відмовитися це зробити. Відмова чинити це спричинила ту саму темряву на бунтівників міллеритської історії, яка зійшла на бунтівних юдеїв в історії Христа.

Ісус завжди ілюструє кінець чогось його початком; тож, коли сестру Вайт було введено до Святого Святих і вона споглядала відкритий ковчег у зв'язку з випробуванням 22 жовтня 1844 року, це вказує на те, що сто сорок чотири тисячі будуть випробувані в питанні, чи підуть за Агнцем у Святе Святих, чи увійдуть у цілковиту вічну темряву. Цей факт засновується на вірі, яка розуміє, що давні пророки ілюструють Божий народ останніх днів тоді, коли самі стають частиною записаного свідчення. Сестра Вайт ілюструє обидва класи.

Перебуваючи в цьому стані розпачу, мені наснився сон, який справив на мене глибоке враження. Мені приснилося, що я бачив храм, до якого сходилося багато людей. Лише ті, хто сховаються в тому храмі, будуть урятовані, коли час скінчиться. Усі, хто залишаться зовні, загинуть навіки. Натовпи зовні, що йшли кожен своєю дорогою, глузували й насміхалися з тих, хто входив до храму, і казали їм, що цей план порятунку — лукава омана, що насправді немає жодної небезпеки, якої слід уникати. Вони навіть хапали деяких, щоб не дати їм поспішити за мури храму.

Побоюючись, що мене висміятимуть, я вважав за краще зачекати, поки натовп розсіється, або поки я зможу увійти, непомічений ними. Але людей більшало замість меншати, і, боячись запізнитися, я поспіхом покинув свій дім і протиснувся крізь натовп. У своєму поспіху дістатися храму я не помічав і не зважав на юрбу, що мене оточувала. Увійшовши до будівлі, я побачив, що величезний храм підтримувався одним велетенським стовпом, і до нього було прив'язане ягня, усе пошматоване й закривавлене. Здавалося, всі присутні знали, що це ягня було роздерте й побите заради нас. Усі, хто входив до храму, мали стати перед ним і сповідати свої гріхи.

Просто перед Агнцем були підвищені місця, на яких сиділа група людей, що виглядала дуже щасливою. Небесне світло, здавалося, сяяло на їхніх обличчях, і вони прославляли Бога та співали пісні радісної подяки, які здавалися мов музика ангелів. Це були ті, що з'явилися перед Агнцем, визнали свої гріхи, отримали прощення і тепер з радістю очікували якоїсь радісної події.

Навіть після того, як я увійшов до будівлі, мене огорнули страх і відчуття сорому, що я мушу упокоритися перед цими людьми. Але я, здавалося, був змушений рухатися вперед і поволі обходив стовп, щоб стати лицем до ягняти, коли пролунав звук сурми, храм потрясся, від зібраних святих знялися вигуки перемоги, страхітливе сяйво осяяло будівлю, а тоді все поринуло в суцільну темряву. Усі щасливі люди щезли разом із сяйвом, а я залишився один у безмовному жаху ночі. Я прокинувся в душевній агонії й ледве міг переконати себе, що мені це лише снилося. Мені здавалося, що мій присуд був остаточно визначений, що Дух Господній покинув мене, щоб уже ніколи не повернутися.

Невдовзі після цього мені наснився ще один сон. Мені здавалося, що я сидів у крайньому відчаї, з обличчям, схованим у долонях, і роздумував так: Якби Ісус був на землі, я пішов би до Нього, упав би Йому до ніг і розповів би Йому про всі свої страждання. Він не відвернувся б від мене, Він змилювався б наді мною, а я любив би Його і завжди служив би Йому. Саме тоді відчинилися двері, і увійшов чоловік прекрасної постави та вродливого обличчя. Він поглянув на мене співчутливо і сказав: «Чи бажаєш побачити Ісуса? Він тут, і ти можеш Його побачити, якщо цього бажаєш. Візьми все, що маєш, і йди за мною».

Почувши це, я сповнився невимовної радості й охоче зібрав усі свої невеликі пожитки, кожную дорогоцінну дрібничку, та пішов за своїм провідником. Він повів мене до крутих і, на вигляд, хистких сходів. Щойно я почав підніматися сходами, він застеріг мене тримати погляд спрямованим угору, щоб у мене не запаморочилася голова й я не впав.

Багато інших, які піднімалися цим крутим підйомом, падали, так і не досягнувши вершини.

Нарешті ми дісталися останньої сходинки й стали перед дверима. Тут мій провідник велів мені залишити всі речі, які я приніс із собою. Я з радістю відклав їх убік; тоді він відчинив двері й звелів мені увійти. За мить я стояв перед Ісусом. Помилитися щодо того прекрасного обличчя було неможливо. Той вираз благоді та величі не міг належати нікому іншому. Коли Його погляд спочив на мені, я відразу зрозумів, що Йому відомі всі обставини мого життя і всі мої внутрішні думки та почуття.

Я силкувався відвернутися від Його погляду, відчуваючи, що не в силі витримати Його проникливих очей, але Він, усміхнувшись, наблизився і, поклавши руку мені на голову, сказав: «Не бійся». Звучання Його солодкого голосу пройняло моє серце щастям, якого воно ніколи раніше не зазнавало. Я був надто переповнений радістю, щоб вимовити бодай слово, і, переможений зворушенням, упав ниць до Його ніг. Поки я лежав там безпорадний, переді мною пропливали картини краси й слави, і мені здавалося, що я досяг безпеки й миру неба. Зрештою сили повернулися до мене, і я підвівся. Люблячі очі Ісуса й далі були звернені на мене, і Його усмішка сповнила мою душу радістю. Його присутність наповнила мене святим благоговінням і невимовною любов'ю.

"Мій провідник тепер відчинив двері, і ми обоє вийшли назовні. Він звелів мені знову забрати все, що було мною залишене назовні. Коли це було зроблено, він подав мені зелений шнур, щільно змотаний. Він наказав мені покласти його біля мого серця, а коли я захочу побачити Ісуса, виймати його з пазухи та простягати на всю довжину. Він застеріг мене не залишати його змотаним надовго, щоб на ньому не зав'язалися вузли і щоб його не було важко випростати. Я поклала шнур біля серця і з радістю спустилася вузькими сходами, прославляючи Господа і кажучи всім, кого зустрічала, де вони можуть знайти Ісуса. Цей сон дав мені надію. Зелений шнур у моєму розумінні символізував віру, і краса та простота довіри до Бога почали відкриватися моїй душі." Свідчення, том 1, 27–29.

Від закінчення Ексетерського табірної зібрання 17 серпня до 22 жовтня 1844 року минуло шістдесят шість днів. Ці шістдесят шість днів становлять період проголошення опівнічного крику, і в контексті притчі про десять дів ті, які тоді проголошували цю вістку, представляють тих, що мали олію, а ті, які тоді не проголошували цієї вістки, не мали олії.

У притчі шлюб укладався на початку часу зволікання. Юридичний шлюб укладали, після чого всі розходилися по домівках і чекали, доки батько жениха вирішить, чи дозволено вступити у подружнє співжиття. Невірність між першим шлюбом і другою церемонією опівночі вважалася прелюбодіянням. Час зволікання ґрунтувався на тому, що батько жениха чекав, щоб протягом певного часу побачити, що відбувалося з нареченою. Чи була вона вагітна?

Коли батько вирішив, що все гаразд, розпочиналася опівнічна процесія, і вона відбувалася вночі, щоб уникнути гнітючої спеки палестинського дня. З цієї причини супровід нареченої, діви з притчі, повинні були мати при собі власний світильник і запас олії, чекаючи

опівнічного крику, який сповіщав, що шлюбна процесія вирушила, бо весілля мало відбутися вночі. В Ексетері пролунав опівнічний крик, і або ви мали достатньо олії, приготованої для процесії, або ні.

Коли вони залишили Ексетер із вісткою, вони зображували народ, який був запечатаний. Дехто мав достатньо олії, щоб увійти на весілля 22 жовтня 1844 року, а дехто — ні. Ті шістдесят шість днів означають період часу, коли Божий народ запечатується аж до зачинених дверей недільного закону. Якщо вони мали належну кількість олії, то увійшли вірою до Святого Святих. Сестра Вайт зобразила входження Божого народу до Святого Святих в останні дні, і в її альфа-історії це було випробуванням на життя або смерть, пов'язаним із входженням вірою до Святого Святих. В останні дні сто сорок чотири тисячі будуть випробувані щодо того, чи увійдуть вони вірою до Святого Святих. Це знову випробування на життя або смерть.

Ми продовжимо їх у наступній статті.

Очищенням храму Ісус проголошував Своє покликання як Месія і вступав у Своє служіння. Той храм, зведений як оселя Божественної Присутності, був призначений бути наочним уроком для Ізраїля та для світу. Від вічних віків була Божа мета, щоб кожне створене єство, від світлого й святого серафима до людини, було храмом для перебування Творця. Через гріх людство перестало бути храмом для Бога. Затемнене й осквернене злом, серце людини вже не являло слави Божої. Але через втілення Сина Божого звершується мета Неба. Бог перебуває в людстві, і через спасительну благодать серце людини знову стає Його храмом. Бог задумав, щоб храм у Єрусалимі був постійним свідченням високого призначення, відкритого для кожної душі. Але юдеї не зрозуміли значення споруди, якою так пишалися. Вони не віддали себе як святі храми для Божественного Духа. Двори храму в Єрусалимі, наповнені галасом нечестивої торгівлі, надто правдиво відтворювали храм серця, осквернений присутністю чуттєвої пристрасті та нечистих помислів.

«Очищаючи храм від продавців і покупців цього світу, Ісус оголосив Свою місію — очистити серце від скверни гріха — від земних бажань, егоїстичних пожадань, злих звичок, що розтлівають душу. Цитується Малахії 3:1–3». Бажання віків, 161.

Пророк каже: «Я бачив іншого ангела, що сховався з неба, маючи велику владу; і земля була осяяна славою його. І він могутнім голосом гучно вигукнув, кажучи: Упав, упав Вавилон великий, і став житлом демонів» (Об'явлення 18:1, 2). Це та сама звістка, яку дав другий ангел. Вавилон упав, «бо він напоїв усі народи вином гніву своєї розпусти» (Об'явлення 14:8). Що це за вино? — його помилкові вчення. Він дав світові фальшиву суботу замість Суботи четвертої заповіді й повторив неправду, яку сатана вперше сказав Єві в Едені — про природне безсмертя душі. Багато споріднених помилок він поширив далеко й широко, «навчаючи за науку людських заповідей» (Матвія 15:9).

Коли Ісус розпочав Своє публічне служіння, Він очистив Храм від святотатського осквернення. Серед останніх дій Його служіння було друге очищення Храму. Отже, в останній праці для попередження світу до церков звернено два окремі заклики. Друга

ангельська вістка: "Упав, упав Вавилон, місто велике, бо він напоїв усі народи вином гніву розпусти своєї" (Об'явлення 14:8). І в гучному кличі третьої ангельської вістки чути з неба голос, який говорить: "Вийдіть із неї, люди Мої, щоб не мали ви участі в її гріхах і щоб не прийняли її кар. Бо її гріхи сягнули аж до неба, і Бог згадав її беззаконня" (Об'явлення 18:4, 5). Вибрані вісті, книга 2, 118.